

dommer, som sidder paa det Sted, hvor Landsretten har sit Sæde? Efter Bestemmelsen her kan man kalde en Dommer fra Esbjerg til Viborg, medens man ikke synes — det er muligt; jeg har misforstaaet det — at kunne kalde Kriminaldommeren fra Viborg til at deltage. Hvis det er Meningen, at det, som skal ske der, er at tilføre Retten et Element, som i særlig Grad er kendt med Sagen, er dette Argument jo lige stærkt, hvad enten Underdommeren tilfældig bor i Viborg, Sønderborg og København eller udenfor de Steder. Man har fremsat den Indvending — den er ogsaa fremsat i Dag —, at Underdommeren gennem Behandlingen af Sagen i første Instans vil være kommet saa langt ind i den, at han har taget Standpunkt til den og derfor ikke vil kunne fælde en uhildet Dom. Jeg tror, denne Frygt er noget overdrevet; i alt Fald er der det at sige dertil, at i Underretssager dømmer denne Mand alene, og saa kan man vist uden Betænkelighed lade ham indtræde i et Kollegium, hvor han indtræder selvredie.

Endelig kommer jeg til det sidste Spørgsmaal, som ganske vist er et af dem, der maaske vil sætte Sindene mest i Bevægelse her i Salen, nemlig Spørgsmaalet om Forholdet mellem Vestre og Søndre Landsret. Jeg er ganske enig med Justitsministeren i, at Spørgsmaalet om Søndre Landsrets Bestaaen og Udvidelsen af dens Omraade eller ikke bør afgøres ved Lov. Ser man nu paa de Argumenter, som Ministeriet har fremført for at lægge visse Dele af Ribe og Vejle Amter hen til Søndre Landsret, vil man se, at der er for det første dette, at en Udvidelse af Søndre Landsrets Omraade er forudsat allerede i Loven om dens Oprettelse. Ja, jeg maa sige, at man skal være meget fattig paa Argumenter for at tage dette med. Det næste er dette, at en saadan Ordning vil bidrage til Sammensmeltning af de tilbagevendte Landsdele med det øvrige Land. Dette Argument er meget vægtigere, naar man vender det om og lægger hele den tilbagevendte Del af Sønderjylland ind under Vestre Landsret, thi saa er Sammensmeltningen saa fuldstændig, som man kan ønske det. Det tredje Argument er det, at Retten kan overkomme mere. Ja, det er ganske utvivlsomt, og hvis man fik forelagt de Tal, som jo foreligger — ikke for Rigsdagen, men som

maaske kunde komme til at foreligge for den —, vilde man se, at det er ganske utvivlsomt, at Retten dernede selv i sin nuværende, talmæssig set meget uheldige Sammensætning kan overkomme betydelig mere, end den har i Øjeblikket; men vi har jo en officiel Udtalelse i „Berlingske Tidende“ fra Præsidenten for Vestre Landsret om, at Vestre Landsret efter hans Mening kan tage sig ogsaa af Sagerne fra hele Søndre Landsrets Omraade uden nogen Udvidelse af Vestre Landsret, saa hvis der er Tale om at kunne overkomme mere, og hvis denne Udtalelse er rigtig — jeg skal naturligvis ikke indlade mig paa at kritisere en Udtalelse fra Præsidenten for den Ret, jeg tilhører —, saa vil jeg sige, at saa er ogsaa dette Argument mindre vægtigt til Fordel for Søndre Landsrets Bestaaen.

Der staar saa i Bemærkningerne til Lovforslagets § 1, at „Sagens Afgørelse vil derfor nu ikke kunne udskydes“. Det er en Sætning, jeg har anvendt megen Omhu paa at forstaa, og jeg maa beklage, at mine Aandsevner ikke slaar til — om Fejlen saa er mine Aandsevners, eller den er Koncipistens, skal jeg ganske henstille til ærede Medlemmers Overvejelse. Lidt længere nede i Bemærkningerne staar der endelig, at „Justitsministeriet vil under ingen Omstændigheder kunne gaa med til en Nedlæggelse af Søndre Landsret“. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har allerede været inde paa dette Spørgsmaal; jeg skal ikke følge ham paa de Veje, han der betraadte, men kun i al Beskedenhed gøre opmærksom paa, at der maa vel dog menes, at Justitsministeren ikke kan gaa med dertil — saaledes forstod jo den ærede Ordfører for Socialdemokratiet det —, for jeg vilde dog nødig staa overfor den Trusel fra Justitsministeriets Side, at Departementschefen, Kontorcheferne og maaske alle Fuldmægtigene nedlagde deres Hverv, hvis man vedtog noget andet her i Rigsdagen — det vilde faa mine fattige Haar til at rejse sig paa mit Hoved, hvis noget saadant virkelig skulde være Meningen.

For en Deel af Omraadet, saaledes at der kun blev to Landsretter — og der kan saa kun være Tale om København og Viborg —, taler følgende Argumenter: For det første det gamle historiske Hensyn, at saaledes har Ordningen været i uminde-